

La finestra oberta

LAIA MOLINÉ

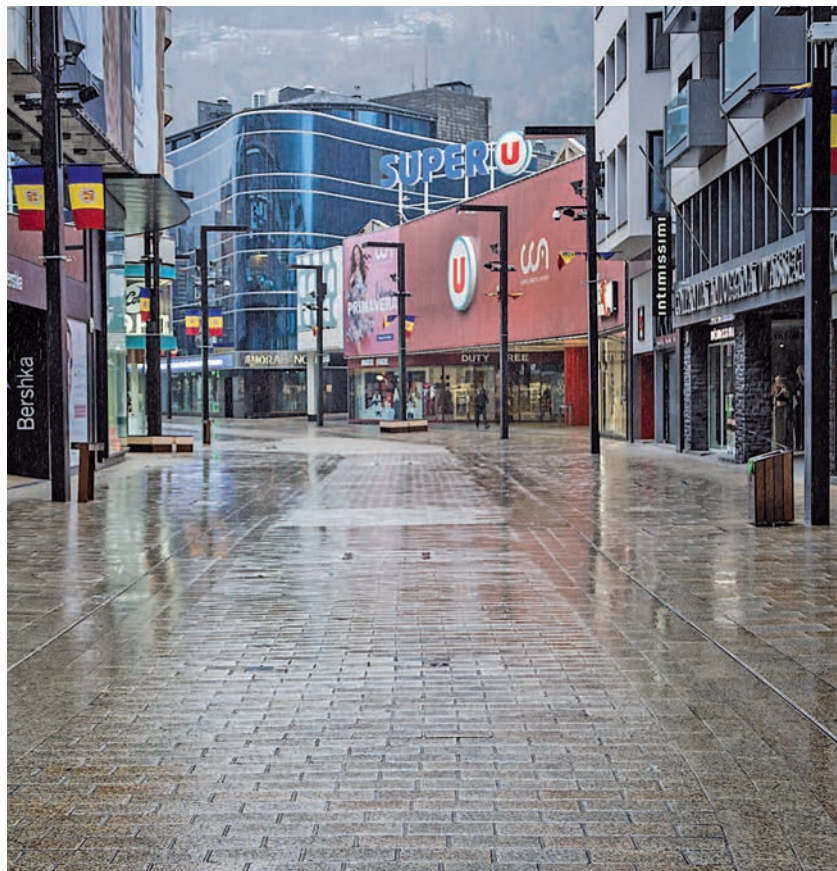

Jo trio, lliurement, quedar-me a casa

Fa poc llegia una entrevista a El País a l'assagista francoalemanya **Géraldine Schwarz** sobre la «coronacrisis» que el món està patint. La seva visió reflectia que, el que està succeint per culpa de la pandèmia, és un examen per Europa i pels seus valors, basats en la democràcia i la llibertat. L'entrevistada es demanava fins a quin punt seríem capaços de combinar l'emergència sanitària i la democràcia a Europa i ressaltava el neguit que tenia sobre la facilitat amb la qual la gent renunciava a la llibertat, com a efecte de la pandèmia.

La lectura em va fer reflexionar molt sobre quina és l'elecció, si és que s'ha de fer, entre llibertat i seguretat. La Xina ha aportat unes dades insignificants sobre els morts per coronavirus i ens ha intentat fer creure que les seves mesures ultrarestrictives són les més eficients per fer front al virus. Però el que és ben cert és que el seu ocultisme des dels orígens del brot no han fet més que incrementar-lo a la resta del món i, això sí que és fruit del seu model autoritari. A Europa, siguin més o menys restrictives les mesures, totes porten al mateix desenllaç: el confinament.

A Andorra, portem quatre setmanes confinats i amb previsions de seguir per una petita tempora-

da més. Les rodes de premsa sobre la Covid-19, que segueixo diàriament, em fan admirar la capacitat de preguntar, una vegada i una altra, sobre la data final del confinament. Aquí retrobo la meva qüestió sobre llibertat o seguretat. Des del meu punt de vista, l'elecció entre els dos drets és evident: la llibertat. La llibertat d'escollir quedar-me a casa i de pensar col·lectivament en la seguretat.

Jo no em quedo a casa perquè el Govern ha demanat que ho fem, jo em quedo a casa perquè Andorra ho necessita, perquè he escollit que aquesta és la meva manera d'aportar per poder vèncer quelcom que encara desconexim. No he renunciat en cap moment a la llibertat, sinó que conscientment he fet ús de la meva llibertat per garantir la seguretat dels andorrans i les andorranes i, en el moment que l'amenaça desaparegui tornaré a fer l'elecció sobre quedar-me a casa o no.

La data del final del confinament

no m'influeix perquè jo sóc lliure de triar el que convé a Andorra.

La seguretat és un instint bàsic i la llibertat és un dret que hem après amb el temps, no deixem que la por ens faci oblidar allò que tant ha costat d'aconseguir.

El correcte ara és la unitat, des de la meva llibertat, encara que sigui difícil de mantenir. I trio, perquè tinc la llibertat per fer-ho, de quedar-me a casa, d'entorpir l'escala de contagis i d'ajudar al sistema sanitari, que tant ens necessita en aquests moments, a poder treballar i garantir que no es col·lapsi.

I trio quedar-me a casa perquè després haurem de reconstruir Andorra. I també ho haurem de fer des de la llibertat i des de la responsabilitat. Ho haurem de fer des de la consciència que caracteritza als éssers humans.

Com deia el filòsof **Jean Paul Sartre** (1905-1980), «ser lliure no és fer el que un vol, sinó voler el que es fa». ≡ Membre de la CPN de Progressistes-SDP